

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Hierte-Parcellerne

Citation: Baggesen, Jens: "Hierte-Parcellerne", i Baggesen, Jens: *Riimbreve og poetiske Epistler. 2. Samling, 1809-1823. - 1894*, udg. af A. Arlaud , 1889-1903, s. 61. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen03tom-shoot-workid55125/facsimile.pdf> (tilgået 10. april 2024)

Anvendt udgave: Riimbreve og poetiske Epistler. 2. Samling, 1809-1823. - 1894

Hierie-Parcellerne.

Til frøken Ellina v. Astrup.

Da hun, isteden for en Sætendedeel, givende mig sytten Dele.

Elefson.

Hvis nogenfinde var i noget Hun
En fuld begeistret gammel Sanger,
Der paa en Sofa sad i salig Ruus,
Som aldrig sad paa nogen vinget Ganger,
Imellem Trapezunt og Thy,
En Elftors-Digter, gammel eller ny,
Saa er det mig forkielte, her i Stuen,
Imellem Frøkenen og fruen,
Den ene hvid, den anden sort,
Imellem begge Sangens yngste Muser,
Hvis Snaf og Nynnen om mit Øre sufer,
Hvis Smil og Blif omstrade mig — og fort,
Hvis Unde jager al min Kummer bort.

I denne min Begeistrings danske Have,
Hvor friske Lilliers og Rosers Duft
Tilvifter mig paa frosne Grave,
Trods Vaarens Slud og Taager, Edens Lust,
Af Digterglæde jeg blev reent af Cave,
Hvis jeg den i et Riimbrev ei gav Lust.
Men o! til hvilken af de toende,

Som her lykkeliggjøre mig
Med Stiften, Præffen, og hvad let kan hænde,
Naar man sig ikke ret kan snoe og vende
I fire smukke Hænders Sofa-Krig:
Som, for Eksempel, Kneb i Drets Flig,
Lidt Knips paa Næsen, Smæk i Smæk paa Munden,
Og andet saadant Fælletit Pillerie,
Som der er rigtig nok lidt Peber i,
Men som dog smager godt i Grunden
En Mand som mig, der lod sig vel,
Naar det kom an derpaa, staae reent ihjel
Af Gratiernes egne Hænder —
Til hvilken af dem begge, spørger jeg
Mig selv, mon du dig best i denne Stemning vender
Med dine Tankers Klang i Rimets Strengeleeg?

Til dig, min Line — da du, som min Kone,
Har førstie Ret til hvor en Siclen Tone,
Til hvort et Nyn, til hvor en Sangens Duft,
Hvori mit Hjerte gier sin Fylde Lust.
Viid da, der kñuler sig i dette Hjerte
En Fryd, der kunde blive let til Smerte,
Hvis ikke sammes Lyk til noget meer
Sig inden Aften noget fillet seer:
Den Fryd er nemlig den, de sytten Deele,
Du gav mig af dit Hjerte, skønkle mit,
Hvis Næse rigtig nok har aldrig spidset sig
(Da jeg er aldrig næsøs) paa det Helse;
Men som den Nykke har imidlertid:
At alt, hvad der er halvt — selv halve Piger,
Og halve Koner — halve himmeriger —
Mig er imod, især i denne Tid,
Da næsten alt er halvt — og alle Ting paa Jorden
Halv Erter og halv Bonner i Kaffee —
Halv Jordbær og halv Haasen-Løn i Thee —

Halv Jylland, fort, og halv Kapee
(Som min Tobak og dette Brev) er vorden.
Naar i bemeldte Fryd lidt dybt jeg nemlig seer
Og den omtalte Medgivn overveier,
For ret at vide, hvad jeg eier,
Er sytten hverken mindre eller meer
End Halvien af de tredive og fire
Smaa Elletter, som i dit Elfov spire —
Chi Skoven selv, dit Hiertet nemlig heelt,
Blen jo i fir' og tredive Parceller
Ved første Plantning af Naturen deelst;
Og sytten kan man, stiendt det lader mange,
I fir' og tredive dog have twende Gange —
Jeg deraf slutter, at en anden Mand
Med Tiden var engang i Stand,
Ja maaſſee straz, at vinde ligſaa meget:
Den anden Halvpart nemlig, der maaſſee
Den bedste torde være, skal man see —
Og dette, synes mig, er noget eget —
Det reent forstyrren min Speculation
Paa lille, spæde, grønne Skoven,
Og alt hvad mig tilkommer efter Loven,
Nu straz, og siden, af din blomstrende Person.
For nu at ende dette Bryderie,
Og Hiertet mig i denne Punkt at leffe,
Du, som min Capital af Rimerie
Nu eengang, til min Lykke, stikker i,
Du sode Gienstand for min Plan i Poesie
Til et betydeligt og sikkert Skoverie,
Som Elkovseier! — er mit forslag dette
(Jeg haaber, for Terminen er forbi —
Jeg meener: dette foraarsfrierie
Til din Besiddelse, vi komme vel tilrette):
Du har mig sytten Eller alt
Med Rod og Top i Hiertie-Lunden givet,

Hvorefster her paa Ellekov,
Naar jeg var vaagen, naar jeg sov,
Min Digteraand saa lange havde hireret,
Reent ude af sig selv, til i min Lod de saldt —
Eet til endnu gier atten, rigtig salt;
Og atten vilde jeg saa gierne have.
Jeg ejter atten overalt
Fra Barnsbeen af var reent af Lare.
Hvoraf det kommer, veed jeg ei;
Men atten — jeg vil ikke lyve —
Mig gaaer for nitten selv og tyve,
Da sytten derimod er af min Vei,
Undtagen for saa vidt de nærme sig til atten —
for disse tår jeg af bestandig Hatten
I Prosa som i Poesie:
De synes at fordopple mine Glæder,
Min Nydelse, min Rigdom, og min Hæder,
Ved at fordopple mig de ni —
Sæerdeles mit i Grent, som staer paa faste Rødder,
Hvem andet Tal for Hovedet steder:
Hvad i mit Eden løffende skal staae,
Og lysteligt at see, og værdt at smage paa,
Bestandig atten være maa,
Og var det og kun atten gule Rødder:
Mig synes, dette Tal kan aldrig blive lens
I Skønhed, Vid, og Smag, og hvad jeg ellers cendser
Maaske det kommer af, jeg hedder Jens,
Og inden Digterparadiisets Grændser
Der blomstred netop atten Jensen.

O! føde Line, som paa mine Knæ
Jeg her i fem Gang atten Riim credentser,
Afflaae dog et din Jens, din lille Skæ — —
Hvad siger jeg? jeg foerdig er at græ — —
Paa jydsfranzøs, i Wesselske Sentenser,

Som om jeg var et tragif্ক Træ,
En Stompeles, en Hjerte-Try, et Fø,
Som hin, hvis Kærlighed gif্ক over alle Grændser -
Uflaue mig ikke Nyet til mit Næ:
Det ene lillebitte Hjertetre,
Som mangler til mit Eden — og som kunde
Saa deiligen min Ejendom tilrunde --
Som vilde skænke mig det bedste Læ
Mod Tidens Storm — og som, mig eengang givet,
Skal vorde Livsens Træ mig her i Livet!

E. S.

Hvis du mig ikke frivlig gier det snart —
Sag var jeg alt i Gaar — saa er det klart
Med mig, din halve stakkels Egtemage:
Du aldrig meer i dine Dage
faaer Brev fra mig, som dog for dig blev fed —
Som spiste dog engang din Ripsaftigred --
Som stemte selv din Etthar paa dit Skied —
Og kynte dig, du Lilie, rosenred;
Thi for at giøre noget, maa man leve,
Og man kan selv ei skrive ret til Nød
Smaabritte leierlige Jensebreve,
Naar man er overmaade bed.
